

A Kúria a dr. Lukovits Péter ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Szabó Zsanett ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése és rendkívüli felmondás jogellenessége megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Munkaügyi Bíróságnál 15.M.5250/2007. szám alatt megindított és a Fővárosi Bíróság 55.Mf.633.298/2010/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. november 7. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t

A Kúria a Fővárosi Bíróság 55.Mf.633.298/2010/4. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, egyebekben hatályában fenntartja.Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 52.800 (ötvenkettőezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

Az alperes 2007. július 26-ától állt a felperes alkalmazásában gépjárművezető munkakörben. 2007. szeptember 2-án átvételi elismervényt írt alá, amelyben 1440 liter N. napraforgó étolaj és 200 kg P. zsír értékesítésre való átvételét igazolta. Mivel annak ellenértékével, 202.222 forinttal nem tudott elszámolni és csak 50.000 forintot térített meg, a fennmaradó 155.222 forint kárösszeg vonatkozásában a felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte a bíróságtól, amellyel szemben az alperes ellentmondással élt.

A perré alakult eljárásban a felperes 155.222 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés címén az Mt. 166. § (1) bekezdésére hivatkozással.

Az alperes a peres eljárás során a nyilatkozatát úgy módosította, hogy sem a kár fennálltát, sem annak összegét nem vitatja, az árut elszámolási kötelezettséggel vette át, és az annak értékesítéséből befolyt pénzüsszeggel nem tudott elszámolni. Az alperes viszontkeresetet terjesztett elő, mivel állítása szerint 2007. szeptember 13-án a felperes jogellenesen szóban, írásbeli felmondás vagy rendkívüli felmondás nélkül szüntette meg a munkaviszonyát. Állította, hogy nem vett át a jogviszony megszüntetésére irányuló munkáltatói intézkedést, csak a 2007. szeptember 13-án kelt és postai úton kézbesített, a munkáltató által kiállított „jövedelemigazolás” és „igazolólap” alapján szerzett tudomást arról, hogy a munkaviszonyát ezzel a nappal megszüntették. A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 15.M.5250/2007/19. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 155.222 forint kártérítést és ennek kamatát. Megállapította, hogy a felperes jogellenesen szüntette meg az alperes munkaviszonyát, amely az ítélet jogerőre emelkedésének napján szűnik meg. Kötelezte a felperest 879.729 forint elmaradt munkabér és kamata, 37.500 forint felmentési időre járó átlagkereset és 292.000 forint átalánykártérítés viselésére. Ezt meghaladóan a viszontkeresetet

elutasította. A felperest perköltség megfizetésére kötelezte és kimondta, hogy a le nem rótt illetéket az állam viseli. A munkaügyi bíróság kifejtette, hogy az alperes az elszámolási kötelezettséggel, elismervény alapján átvett áruval elszámolni nem tudott, ezt az eljárás során nem vitatta, ezért a bíróság eszerint határozott és az okozott kár megfizetésére kötelezte a munkavállalót. A viszontkereset körében arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes által csatolt „könyvelt küldemény feladóvevénye” és az alperes általi átvételt igazoló tértivevény alapján sem állapítható meg, hogy a munkavállaló milyen tartalmú postai küldeményt kapott 2007. szeptember 17-én. Ezek az iratok nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy az alperes 2007. szeptember 17-én a felperes által állított rendkívüli felmondást is kézhez kapta. Figyelembe vette a bíróság, hogy a felperes 2007. szeptember hónapban több ajánlott tértivevényes küldeményt is küldött az alperes részére, ám azok tartalma egyik esetben sem volt megállapítható a postai feladóvevényből és a tértivevényből. A bíróság azt is értékelte, hogy a peres felek között nemcsak a munkaviszony tárgyában folyt levelezés, hanem a munkáltatónak ettől eltérő, más jellegű igénye (kártérítési igény) is volt az alperessel szemben, amit írásban közölt. A bíróság a felperes által csatolt iratok alapján megállapította, hogy 2007. szeptember 25-én is feladásra került egy ajánlott tértivevényes küldemény az alperes részére, amelyet a munkavállaló 2007. szeptember 26-án vett át. Az alperes sem vitatta, hogy ezen küldemény munkáltatói igazolásokat tartalmazott, ám állítása szerint a „jövedelemigazolást” és az „igazolólapot” nem akkor, hanem korábban, 2007. szeptember 17-én kapta kézhez. A felperes által csatolt postai feladóvevények és tértivevények alapján nem volt megállapítható, hogy az alperes milyen tartalmú küldeményeket vett át, míg a munkavállaló által hivatkozott bizonyítékok az állítását alátámasztották. Az elsőfokú bíróság ebben a körben nyomatékosan értékelte az alperesi képviselő 2007. október 5-én kelt levelét is.

A bíróság az alperesi állítást fogadta el, miszerint a munkavállaló 2007. szeptember 17-én a fizetési felszólítást, valamint „jövedelemigazolást”, és az „igazolólapot” kapta kézhez. Az igazolások tartalma alapján tudomást szerzett arról, hogy a munkáltató rendkívüli felmondással szüntette meg a munkaviszonyát 2007. szeptember 13-ával. Ugyanakkor a bíróság nem találta bizonyítotttnak azon felperesi állítást, miszerint 2007. szeptember 14-én postára adott, és az alperes által 2007. szeptember 17-én átvett egyik küldemény az írásbeli rendkívüli felmondást tartalmazta. Így nem volt bizonyított, hogy az írásba foglalt rendkívüli felmondást az alperessel közölték. A fentiek alapján a bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a munkáltató jogellenesen szüntette meg az alperes jogviszonyát, és az Mt. 100. §-ában foglalt jogkövetkezményeket alkalmazta az alperes 73.000 forintos átlagkeresetének figyelembe vétele mellett. Az Mt. 100. §-ának (4) bekezdése alapján 3 havi átlagkeresetnek megfelelő

összeget talált a jogsértés súlyával arányban állónak. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság 55.Mf.633.298/2010/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezett részében részben megváltoztatta, és az alperesnek megítélt átalánykártérítés összegét 219.000 forintra leszállította. Kötelezte a felperest kereseti illeték viselésére. Egyebekben az ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú ítéletnek a keresetre vonatkozó rendelkezését. Megállapította azonban, hogy a 3 havi átlagkereset tekintetében az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, mivel a 73.000 forintos átlagkereset 3 havi összege helyesen 219.000 forint. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság érvelését, miszerint nem volt megállapítható, hogy a 2007. szeptember 14-én postára adott küldemény valóban tartalmazta-e a rendkívüli felmondást. A felperes helyesen utalt a postai küldeményekkel kapcsolatos jogszabályokra, valamint a szolgáltatások igénybevételének feltételeire, azonban nem tudta bizonyítani, hogy a 2007. szeptember 14-ei időpontban ténylegesen milyen iratokat kézbesített az alperesnek. A tértivevény nyomtatvány „megjegyzés” rovatában sem tüntetett fel olyan azonosító jelet vagy megjegyzést, amellyel állítását igazolni tudta volna.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az alperesi viszontkeresetet mint megalapozatlant elutasítani kérte az alperes perköltségben való marasztalása mellett. A felülvizsgálati érvelés szerint az alperes - saját ellentmondásos nyilatkozatain kívül - semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá azon állítását, hogy 2007. szeptember 17-én nem a rendkívüli felmondást kapta meg a felperestől. Ezért indítványozta a munkavállaló, illetve a társaság ügyvezetőjének szembesítését eltérő nyilatkozataikra figyelemmel, amelyet a bíróság indokolás nélkül elutasított. Az eset összes körülményét figyelembe véve - jogellenes felmondás indoka, annak elismerése, alperesi jogi képviselő 2007. októberi levele - a felperes által elmondottakat támasztják alá. Az alperesi viszontkereset vonatkozásában a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy egyrészről az általa közölt rendkívüli felmondás indoka világos, okszerű és valós, másrészről, hogy azt a jogszabályoknak megfelelően közölte az alperessel. A munkáltatói intézkedés indokát az alperes nem vitatta. A felperes a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott a 78/2004. (IV.19.) Korm. rendeletben foglaltakra, valamint a postáról szóló 2003. évi CI. törvényben rögzítettekre. Az alperesi jogi képviselő írásban elismerte, hogy a munkavállaló megkapta a 2007. szeptember 13-án kelt rendkívüli felmondást. A munkáltató 2007. szeptember 25-én az alperes kilépő papírjait küldte meg a részére. A felperes gazdasági társaság vezetőjének tanúvallomása megerősíti a felperes által korábban előadottakat, miszerint 2007. szeptember 14-én a felperesi jogi képviselő külön borítékban postázta a fizetési felszólítást,

míg ugyanaznap a társaság külön borítékban megküldte tértivevényes küldeményként a rendkívüli felmondást. A felperesi állítást támasztja alá, hogy míg a 2007. szeptember 14-én kelt borítékban (amelyben a felperes a rendkívüli felmondást postázta) összesen két irat szerepelt, addig a 2007. szeptember 25-én postázott borítékban (amelyben az igazolásokat küldte el) hat oldal lett elpostázva. Mindezt igazolja a feladott küldemények súlya, illetőleg az utána fizetett díjtétel. A felperes a reá vonatkozó bizonyítási kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, azonban a becsatolt bizonyítékokból, valamint a felek által előadott nyilatkozatokból az első-, valamint a másodfokú bíróság jogsértő ítéletet hozott. A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése értelmében.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A jogerős ítélet helytállóan fejtette ki, hogy a rendkívüli felmondás a közlésének tényét a munkáltatónak kellett bizonyítania (Pp. 164. §). Az írásbeli nyilatkozat akkor tekinthető közöltnek, ha az érdekeltnek vagy az átvételre jogosult személynek adják át [Mt. 6. § (4) bekezdés]. Az eljárás során bizonyításra került, hogy a felperes 2007. szeptemberében több ajánlott, tértivevényes küldeményt is feladott az alperes részére, aki azokat aláírásával igazoltan átvette. A megküldött levelek tartalma azonban nem volt megállapítható sem a postai feladóvevényből, sem a tértivevényből, de a felperes iktatószámával, saját postakönyvével sem tudta igazolni a feladott küldemények tartalmát. Az alperes nem vitatta, hogy 2007. szeptember 17-én és szeptember 26-án is átvett ajánlott küldeményt, de hivatkozása szerint az előbbi „jövedelemigazolást” illetve „igazolólapot” tartalmazott, a rendkívüli felmondás nem szerepelt az iratok között. Állítását alátámasztotta, hogy a 2007. szeptember 13-án kiállított jövedelemigazolásra a felperes maga vezette rá, hogy „postázva”, míg a rendkívüli felmondás vonatkozásában ilyen megjegyzés vagy egyéb bizonyíték nem volt fellelhető, a felperes e körben előterjesztett hivatkozása nem volt alapos. Megalapozatlan a felperes érvelése az alperesi jogi képviselő 2007. október 5-én kelt levelében foglaltakkal kapcsolatosan is. Az alperes ebben az iratban kifejezetten azt kifogásolta, hogy a munkáltató külön felmondó intézkedés nélkül, egy „igazolásnak nevezett” a „jogszabályi követelményeknek meg nem felelő” okirattal szüntette meg az alperes munkaviszonyát. Mindez annak alátámasztására alkalmas, hogy az alperes 2007. szeptember 17-én nem vett át rendkívüli felmondást, a munkáltatói igazolásban megjelölt jogviszony megszüntetés pedig nem felelt meg a jogszabályi feltételeknek. A felperes alaptalanul hivatkozott jogszabálysértésként M.G. ügyvezető és az alperes szembesítésének elmaradására. A jegyzőkönyvben a felperesi képviselő ugyan indítványozta a szembesítés elrendelését, az ítélethezatalt megelőző tárgyalás berekesztése előtt azonban már úgy nyilatkozott, hogy nincs bizonyítási indítványa, vagyis a szembesítés iránti kérelmét már nem tartotta fenn (jegyzőkönyv, 2. oldal 4. bekezdés).

Ebből következően nem állapítható meg a bíróság részéről olyan jogsértés, amely a jogvita eldöntésére kihatással lehetne. Az eljáró bíróságok a perbeli bizonyítékokat – köztük a postai küldemény súlyát, a munkáltatói igazolásokat, azok dátumát és a felek nyilatkozatait – meggyőződésük szerint és okszerűen értékelték. Mérlegelésüket a törvénynek megfelelően indokolták [Pp. 206. §, 221. § (1) bekezdés]. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok újraértékelésének, illetve azok felülmérlegelésének nem volt helye (BH.2001.197., BH.2002.29.). A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részében nem érintette, egyebekben hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján. A felperesnek az illetéket az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése alapján kell megfizetnie.

Budapest, 2012. november 7.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Fuhrmann Gábor s.k. bíró
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő